

1. KAPITOLA

PROVINCIE ITURI
DEMOKRATICKÁ REPUBLIKA KONGO
O TÝDEN DŘÍVE

Šerem časného rána se valil těžký nákladák. Na vlhkou silničku v džungli se lepila mlha.

Scot Harvath vytáhl telefon a znovu si přehrál video. Kolikrát už ho viděl? *Stokrát? Dvěstěkrát?*

Obraz se třásl a místy byl rozmazaný. Ukazoval tým v biologických ochranných oblecích, jak vstupuje do malé lékařské kliniky. Okamžik nato se objevily záblesky hlavní a ozvala střelba. Potom ticho.

Záznam byl odeslán e-mailem do CARE International, dobročinné organizace se sídlem v USA, která pomáhala kliniku založit. Brzy nato se video dostalo až k zakladateli CARE, obchodníkovi a filantropovi jménem Ben Beaman.

V dalších několika hodinách se Beaman pokoušel kontaktovat kliniku Matumaini na východě Konga. Nikdo se neozýval. Nakonec konstatoval stav nejvyšší nouze a zavolal nejvýše postavenou osobu, kterou znal na ministerstvu zahraničí. Na klinice však v té době nebyli žádní Američani, a tak ministerstvo nemohlo udělat mnoho. Bylo to „mimo jejich působnost“, jak ho informoval jeho kontakt. Nabídl mu, že zkusí sám pár telefonátů, ale současně Beamanovi doporučil, aby si nedělal přílišné naděje.

Beaman vnímal CARE jako rodinu. Útok na jednoho z nich byl útokem na všechny. Nerozlišoval mezi tím, jestli byla oběť z Kinshasy nebo z Kansas City. Jestli mu nepomůže ministerstvo zahraničí, bude muset hledat pomoc jinde.

Ale kde? I kdyby tam někoho znal, dalo se čekat, že ho stejně tak odmítne i v FBI a CIA. Nějaká malá africká klinika uprostřed ničeho je zřejmě

mimo „působnost“ každého. Musí ale existovat někdo, kdo by mu mohl pomoci.

Což ho přimělo k přemýšlení.

Když byla unesena jedna jeho lékařka z nemocnice CARE v Afghánistánu, najali jednoho zvláště vynalézavého muže, aby přiletěl a osvobodil ji. A přesně takovou pomoc potřeboval i teď.

Beamana to stálo několik dalších telefonátů, než se mu podařilo vystopovat Scota Harvatha. Pracoval pro soukromou výzvědnou společnost, která se nijak zvlášť nepropagovala. Nepotřebovala to.

V minulosti získávala Carlton Group většinu zakázek prostřednictvím černých smluv s ministerstvem obrany. Postupně však byla čím dál častěji pověřována tajnými operacemi ze strany Bílého domu a Ústřední zpravodajské služby CIA.

Byla doba, kdy Carlton Group neměla na výběr a musela brát všechno, co jí přišlo do cesty, ale to už bylo dávno. Nyní přijímala soukromé zakázky jen vzácně. A když už to udělala, muselo to mít velmi přesvědčivý důvod.

CARE, podobně jako Lékaři bez hranic, se pouštěla do míst, kam se málokdo odvážil, natož aby tam chtěl. Otevírala centrály ve stojatých vodách třetího světa nejhůře zasažených chudobou od Bombaje po Mogadišo.

Na těchto místech západní dobrovolníci CARE nejenže léčili místní lidi, ale také pomáhali zlepšovat dovednosti místního zdravotnického personálu. Byli to dobří lidé, kteří dělali dobré věci pro ty, kdo je zoufale potřebovali. A organizace měla bohužel dost zkušeností i s násilím.

Během let jejich zařízení i personál zakusily několik různých útoků. Bezpečnost brali vážně, ale to, co si mohli dovolit pro ni udělat, mělo určité hranice. Chtěli využít co možná nejvíc finančních prostředků na pomoc lidem. To byla jejich *působnost*.

Měli v plánu otevřít další dvě kliniky v Kongu, ale Beaman teď projekt dočasně zarazil. Dokud nebudou vědět, co se stalo na klinice Matumaini, nebudou se do ničeho pouštět.

Americká vláda sice využívala nevládní organizace k tajným operacím nerada, zakladatel Carlton Group se však na věc díval jinak. Už teď měl jis-

tých pár dobrých kontaktů, ale zatím nic podobného CARE. Mít ji v záloze by mohlo být k nezaplacení.

A navíc, Beaman nabídl, že Carlton Group vyplatí nezanedbatelnou odměnu. Byl to nebezpečný podnik a Beaman uměl riziko ocenit. Měl pouze jedinou výhradu. Chtěl, aby operaci vedl Scot Harvath.

Hned od začátku to však mělo jednu malou potíž. Harvath byl technicky vzato zcela nedostupný.

Pracoval dlouho zběsilým tempem a právě teď se vrátil z jedné pekelné operace v Sýrii. Všechno, co ho čekalo doma, muselo dlouho ležet u ledu – a to včetně jeho vztahu.

Ona žila v Bostonu a Harvath u D.C., blízko Alexandrie. Už ta vzdálenost znamenala dost velkou překážku. Co však činilo vztah prakticky nemožným, bylo to, kolikrát Harvath změnil společné plány nebo zmizel ze země, aniž by ji na to jakkoli upozornil.

A tak ho požádala, aby jí jeden týden slíbil písemně. Vytesal ho do kamene, ten zabalil do neprůstřelného kevlaru a pohřbil pod padesáti stopami betonu.

Harvath tedy vybral termín, došel za Carltonem a přiměl ho, aby datum pokropil svěcenou vodou. A bylo ujednáno.

Rozhodli se těšit z podzimních barev Nové Anglie. Lara si v práci zařídila, aby jí dali ve stejný týden volno. Vypůjčila dokonalou chatu u vody a přesvědčila pronajímatele, aby tam připravil dvě krabice jejich oblíbeného vína. Mělo to být velké překvapení.

Cestou zastaví ve svém oblíbeném obchodě a doplní zásoby. Až dorazí na místo, víno už bude připravené a oni nebudou muset týden vystrčit nos. Hlavní ložnice má ohromná okna, odkud budou pozorovat ohňostroj podzim. Bude to přesně to, co teď potřebují.

Reed Carlton či „Starý pán“, jak o něm Harvath mluvil, v telefonu přešel rovnou k věci. „Zítra ráno máš v kanceláři schůzku. Přijď v sedm třicet. A vezmi si oblek.“

Evidentně měl dorazit někdo významný, ale žádné podrobnosti Carlton nenabídl. *Typické.* Starý šéf špionáže nikdy neříkal víc, než se ostatní měli dozvědět.

Harvatha to netrápilo. Byl na to zvyklý. Měl už napůl sbaleno a těšil se, jak stráví nadcházející týden v Nové Anglii.

Druhý den ráno se Harvath, vysoký pět stop a deset palců, objevil v kanceláři Carlton Group v Restonu ve státě Virginia s kávou v ruce, v uhlově šedém obleku od Ralpa Laurena, bílé košili a tmavomodré vázance. V zámoří jeho trénink sestával výhradně z kardio cvičení a jeho už tak štíhlá postava ubyla téměř o deset liber.

Z opáleného obličeje hleděly jeho modré oči a pískově hnědé vlasy vypadaly o něco světlejší. V zrcadle toho rána působil spíš jako vysokoškolák a plážový povaleč z Jižní Kalifornie než jako Navy SEAL proměněný v tajného protiteroristického agenta.

Starý pán byl už v konferenční místnosti s jejích hostem. Harvath vstoupil a byl ihned představen Benu Beamanovi, řediteli organizace CARE International.

Harvath se zeptal, jak se daří lékařce, kterou zachránil v Afghánistánu. Potom Carlton vyzval oba muže, aby se posadili, a zaměřil konverzaci na aktuální záležitost.

Beaman zapnul laptop a předvedl oběma mužům rychlou prezentaci o klinice Matumaini. Na snímcích byly fotografie zařízení, jeho personálu i lidí, kterým klinika sloužila, většinou rodin s dětmi.

Jméno kliniky bylo odvozené ze svahilského výrazu pro *naději*. Zařízení leželo hluboko v džungli nedaleko hranic s Ugandou a jednalo se o jediné zdravotnické zařízení v okruhu více než dvou set kilometrů. Pyšnilo se patnácti lůžky, vyšetřovnou, která sloužila zároveň jako laboratoř, a malou lékárnou.

Poslední snímek v prezentaci obsahoval video útoku. Beaman stiskl tlačítko *přehrát* a trojice zbystrila zrak.

Když byl konec, Beaman zavřel laptop a zaklonil se na židli. „To je vše, co víme,“ prohlásil.

Starý pán spustil plochou obrazovku za konferenčním stolem. Objevil se na ní, jak vysvětlil, nedávný satelitní snímek, který se mu podařilo získat.

Klepl na malé bezdrátové zařízení a obraz se začal zvětšovat, až se zastavil na neveliké mýtině vysekané v nitru husté džungle. Uprostřed ležela Beamanova klinika.

Nikde kolem nebylo stopy po živé duši.

Carlton vztyčil ukazovák, jako by říkal: „To ještě není všechno,“ a naměřoval jejich pozornost na zadní část obrazu.

Pomocí bezdrátového zařízení znovu zaostřil obraz na místo ležící severozápadně od kliniky. Tam spatřili cosi, co připomínalo dlouhý vypálený příkop na úpatí kopce. Do vzduchu z něj stoupaly výhonky černého dýmu.

„Máte tušení, co by to mohlo být?“

Beaman zavrtěl hlavou.

„Vypadá to jako spalovací jáma,“ nadhodil Harvath. „Dost velká.“

Carlton přikývl. „Souhlasím. A máš nějakou představu, co by se tam mohlo spalovat?“

„Řekl bych, že odpadky to nebudou.“

Beaman hleděl z jednoho muže na druhého. Ztišil hlas. „Vy myslíte, že tam pálí těla?“

Starý pán vypnul obrazovku. „Může to být cokoliv.“

„Ale co když to jsou těla?“ vyjekl. „Co když jsou to ženy a děti? Naši pracovníci a pacienti?“ Obrátil pohled k Harvathovi a zeptal se: „Jestli to není odpad, co tedy?“

Harvath byl už na více místech zpustošených válkou, než by si sám chtěl pamatovat. Viděl věci horší než hrůzné. Hodnotu kultury bylo podle jeho názoru možné smrštít na jedinou otázku – a sice jak se daná kultura chová ke svým nejslabším členům, zvláště pak k ženám a dětem.

Satelitní snímek spalovací jámy mu přivodil záplavu vzpomínek, z nichž ani jedna nebyla příjemná, ani jednu si pamatovat nechtěl. Bylo na tom však něco velmi podivného. Pokoušel se v duchu přijít na to, co přesně, a když se mu to nepodařilo, odsunul to v mysl kamsi do kouta na později.

„Pan Carlton má pravdu,“ připustil Harvath. „Může to být cokoliv.“

Beaman okamžik nevěděl, jak má odpovědět. „Ale všichni jsme se shodli na tom, že odpadky to asi *nebudou*.“

Harvath pohlédł na Starého pána, pak zpátky na Beamana a přikývl.

V konferenční místnosti se rozhostilo znepokojivé ticho. Nakonec ho porušil Beaman. „Pane Harvathe, chci zjistit, co se tam stalo. Ne, jinak,“ opravil se ihned. „Já *musím* zjistit, co se tam stalo. Dlužím to těm lidem a *všem* svým lidem. Nepochybuji o tom, že kdyby se to stalo týmu, za který byste zodpovídal vy, cítil byste to stejně.“

Harvathovi začínalo svítat, kam Beaman míří. Chce, aby tu operaci vedl on.

Kdyby se jejich role vyměnily, Harvath by samozřejmě chtěl vědět, co se jeho týmu stalo. Jenže tohle nebyl jeho tým. Ti lidé byli Beamanovi a kolem té záležitosti toho bude daleko víc. Nebylo to tak jednoduché jako sednout do letadla a prostě zjistit, co se tam stalo.

Kongo byla *nejpekelnější* konfliktní zóna na světě. Pět a půl milionu mrtvých za necelých dvacet let. Invaze ze sousedních zemí, války, politická nestabilita – bylo to tam jako v továrně na sirky, kde se skladují sudy benzínu a ze stropů visí zapálené prskavky. Nazvat tamní situaci nestabilní byl hrubý eufemismus.

Ovšem nebezpečnost a nestabilita regionu byly jen dva z mnoha problémů, které Harvath na této situaci shledával. Vedle nich tu byla celá spousta nezodpovězených otázek. Nikdo vlastně nevěděl, kdo video do CARE poslal, a co bylo ještě horší, nikdo nedokázal vysvětlit, proč na sobě střelci vstupující na kliniku měli obleky pro biologickou hrozbu.

Podle Beamana byla Matumaini jen malá rodinná lékařská klinika. Vysoce nakažlivé choroby se tu neléčily. Na to zařízení nemělo kapacitu. Prováděly se tu maximálně drobné chirurgické zákroky. Osazenstvo vědělo, že projde-li dveřmi cokoli exotického či neobvyklého, je třeba zavolat pomoc zvenčí.

Ale pokud Beaman a kdokoli jiný v CARE věděl, žádné takové volání o pomoc se neozvalo.

Harvathovi se to vůbec nezamlouvalo. Nenáviděl takové záhady. Hromadilo se tu jedna na druhé příliš mnoho věcí, které nedávaly smysl.

A Beamanovi také docházel čas. Čím déle bude trvat, než se tým dostane do Konga, tím víc stopa vychladne. Pokud se něco nepodnikne rychle, možná už se nikdy nedoví, co se stalo a kdo je za to zodpovědný.

Po plátně jeho mysli znovu přeběhla lavina nepříjemných obrazů. Nejtěžší bylo ustát výjevy rodin. Harvath byl svědkem, čeho jsou schopné zrůdy. Věděl, co zrůdy dál dělají, když je nikdo nezastaví. A v tomto případě zrůdy ztělesňovaly ještě zesílené zlo. Kořistily nejen na nemocných a slabých, ale i na těch, kdo se o ně pomáhali starat.

Nato se jeho mysl přenesla k výletu do Nové Anglie, tato myšlenka však byla pouze dodatečná. Už se stihl rozhodnout, co bude dělat. O čem si sám řekl, že to udělat *musí*. V Carlton Group nebyl nikdo jiný, kdo by dokázal přijmout takový druh úkolu s tak nedostatečnou přípravou.

Kdyby nesouhlasil, že se té věci ujme, neujal by se jí nikdo. Ministerstvo zahraničí se jí vzdalo a Beaman měl pravdu v tom, že mu nepomůže ani FBI, ani CIA. Harvath byl pro CARE jedinou nadějí.

Bude to úkol naprosto šílený a jeho značnou část bude muset Harvath vymyslet za chodu, ale věděl, že na to má. Stejně jako věděl, že dokáže přesvědčit Laru, že nemá jinou možnost než jejich výlet do Nové Anglie odložit. Najde pro ni barevné listí někde jinde, někde, kde to bude ještě krásnější. Všechno bude v pořádku.

A s tímto rozhodnutím v mysli se do toho vrhl oběma nohama. Logistika, vybavení, finance, podpora... Byl to jeden chaos, ale on se z té výzvy radoval, protože chaos byl arénou, v níž Harvath vynikal. Starý pán mu nakonec sdělil jedinou instrukci. „Dostaň se tam a potom z toho pekla vypadni, jak nejdřív to půjde.“

Do čtyřiařidaceti hodin stál na půdě Demokratické republiky Kongo. O dvanáct hodin později už byl jeho kompletní tým na cestě na sever ke klinice Matumaini.

Minimalizoval video přehrávač a zkontroloval textové zprávy, než telefon vrátil do kapsy a odpojil maličkou iridiovou kostku, kterou používal pro přístup k satelitní síti. Jakmile přistáli, napsal Laře zprávu, aby věděla, že bezpečně dorazil. Neodpověděla a Harvath se na to snažil nemyslet. Musí se teď plně věnovat úkolu.

Když půjde všechno podle plánu, bude to rychlá akce. Sem a pak zase pryč. Aspoň o tom sám sebe přesvědčoval. Tak jako se přesvědčoval o tom,

že se mu podaří Laře snadno vysvětlit zrušení – nebo, jak to vyjádřil on, *posunutí* – jejich dovolené. V tom se sakramentsky mýlil.

Jenže Scot Harvath měl zkrátka nepříjemný zvyk pořád se v duchu o něčem přesvědčovat, i když dobře věděl, že to není pravda.